

De doortocht door de Rode Zee

Het was een heerlijke nacht, toen de Israëlieten de macht van God ervaren hebben in de bewaring van de eerstgeborenen, door middel van het bloed aan de deurposten en bovendorpel. Zij waren door de Egyptenaren uit het land gedreven, en eindelijk van de onderdrukking van hun vijanden bevrijd. In de wetenschap van de goedkeuring en de vrije genade van God trokken zij naar de woestijn.

Welk een verandering! Gisteren nog onder de dwangarbeid, en nu onder leiding van de Heer op reis naar het mooie Kanaän! Welk een vreugde vervulde hun hart!

Maar helaas! Die zou van korte duur zijn, slechts enkele dagen en die vreugde was veranderd in angst, en dat heerlijke vooruitzicht in een duistere toekomst. De farao kreeg berouw dat hij hen zo lichtvaardig had laten vertrekken; hij verzamelde zijn leger en snelde Israël achterna. En zie, opeens bevond zich het volk in de meest pijnlijke toestand. Ingesloten door hoge en ontoegankelijke bergen lag de zee vóór hen, terwijl de farao hen achtervolgde.

Wat hielp nu de bevrijding van de eerstgeborenen? Wat baatte het nu verlaten Egypte? Gingen zij vooruit, dan was daar de zee, gingen zij terug, dan vonden zij door de speren van hun vijanden de dood. Er was geen uitzicht meer op redding; hun toestand was hopeloos.

Maar toen de nood het hoogst was, zorgde God voor verlossing. Mozes moest met zijn staf op de zee slaan, en de wateren gingen vanéén, er werd een weg door de zee gebaad, zodat Israël met droge voeten aan de andere zijde kwam. Toen de Egyptenaren diezelfde weg wilden gaan, werd de weg die voor de Israëlieten een weg ten leven was, voor hen een weg van de dood. Nu was de bevrijding volkomen. Nu konden zij lofzangen zingen. Egypte was nu niet alleen verlaten, maar de vijanden waren dood en zonder vrees konden zij nu hun reis door de woestijn naar Kanaän vervolgen.

Zien we hierin niet een treffend voorbeeld van de verlossing door de Heer Jezus Christus. Er is een groot onderscheid tussen het Pascha en de Rode Zee. Zij stellen ons het tweeledige karakter van het werk van de Heer Jezus Christus voor.

In het Pascha vinden wij de vergeving van onze zonden en de verzoening met God voorgesteld. Zodra de zondaar tot de erkenning van zijn zonden komt, is zijn enige toevlucht Christus en Zijn gestorte bloed. Hij gaat tot Christus en ondervindt dat Zijn bloed van alle zonde reinigt. Zijn hart heeft nu vrede met God gevonden, want de last van zijn zonden is hem van de schouders genomen. Met de Heer verlaat hij de wereld om aan de reis door de woestijn te beginnen.

Maar nadat hij zich enige tijd in die toestand gelukkig heeft gevoeld, begint hij te ontdekken dat de zonde nog steeds in hem woont, dat het vlees nog altijd begeert, dat dezelfde lusten nog aanwezig zijn. Hij voelt de macht van de zonde en van de vijand. Dit verontrust hem en omdat hij geheel iets anders verwacht had, is hij hier verbaasd en verontrust over!

Wat nu te doen? Hij strijdt, hij bidt, hij doet alles wat hij kan, maar tevergeefs; het blijft hetzelfde. Voortdurend en zelfs telkens meer voelt hij de macht van de zonde en van de

satan. Hij wil het goede, maar kan het niet; hij haat het kwade, maar doet het toch! Hij is in een vreselijke toestand. Nergens ziet hij uitkomst; overal is het even duister. Het rechtvaardige oordeel van God is vóór hem, de vijand achter hem; overal staat de dood in zijn vreselijke gedaante hem voor ogen. Hij roept als het ware in vertwijfeling uit: 'Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' (Rom. 7:24).

Israël was niet volkomen verlost toen het Egypte had verlaten. Ondanks het bloed van het paaslam was het nog in de macht van de farao. Zo is het ook met ons wanneer we tot ware rust willen komen. Er is meer nodig voor onze volkomen verlossing dan de vergeving van de zonde en de verzoening met God. Wij moeten niet alleen vergeving ontvangen, maar ook verlost worden. Niet alleen onze zonden, maar ook onze toestand moet weggedaan zijn. Wij moeten aan de macht van de zonde en die van satan ontrukkt worden. En dit wordt ons in de doortocht door de Rode zee voorgesteld.

Christus heeft zowel het een als het ander volbracht. Als de Leidsman van onze behoudenis is Hij op aarde gekomen, en nam Hij Zijn plaats in onder degenen over wie de satan de macht van de dood had. Hij kende de angsten van de toorn van God en de bitterheid van de beker die Hij moest ledigen. Hij smeekte dat deze beker, als het mogelijk was, aan Hem voorbij zou gaan. Maar de liefde had Hem daar gebracht, dat Hij door de genade van God voor ons de dood zou smaken (Hebr. 2:9).

Hij is voor ons in de diepte gegaan en heeft het oordeel van God in zijn gehele uitgestrektheid voor ons gedragen. Alle golven en baren zijn over Hem gegaan. De macht van de zonde, die mij bang maakt en in wanhoop kan brengen, was op Hem; Hij werd tot zonde gemaakt op het kruis. 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' Niet alleen mijn zonden heeft Hij gedragen (1 Petr. 2:24), maar Hij nam de gehele toestand (de bron van zonde) waarin ik was, op Zich en is tot zonde gemaakt zoals Gods Woord dat zegt in 2 Korinthe 5:21.

Toen alles volbracht was wat er nodig was om mij vrij te maken, stond Hij op uit de doden. Door de dood bracht Hij het leven. En dat natuurlijk niet voor Zichzelf, want Hij behoefde niet te sterven, maar Hij deed dat voor u en voor mij.

Ziedaar mijn verlossing. De genade heeft haar weg door de dood gevonden. 'Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood. Want wat voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, [deed] God, daar Hij, door Zijn eigen Zoon in een [gedaante] gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde te zenden, de zonde in het vlees heeft veroordeeld' (Rom. 8:2-3).

Ik bezit nu een volkomen verlossing in de opstanding van Christus. Met Hem gestorven ben ik ook met Hem opgestaan. De dood heeft geen macht meer over mij. Door Zijn dood ben ik in het leven gekomen.

En de satan? Ook hij heeft zijn macht verloren. Christus heeft door de dood hem teniet gedaan 'die de macht over de dood had, dat is de duivel' (Hebr. 2:14). Evenals de farao is satan voor Gods kinderen een overwonnen vijand!

'En Hij heeft de overheden en gezaghebbers ontwapend en openlijk ten toongesteld en door het [kruis] over hen getriomfeerd' (Kol. 2:15).

Ik ben dus nu van alle vijanden die mij onrustig zouden kunnen maken vrijgemaakt. De satan is verslagen en de macht van de zonde en de dood zijn op het kruis tenietgedaan.

Nu is het niet meer: 'Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen?' maar: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer'. Met de apostel Paulus kan ik nu uitroepen:

'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen uitverkorenen van God? God is het, Die rechtvaardigt; wie is het, die veroordeelt? Christus is het, Die gestorven is, ja nog meer, Die ook opgewekt is, Die ook aan Gods rechterhand is, Die ook voor ons bidt' (Rom. 8:33-34).

Schrijver onbekend.